

Čís. 15507.

Obsahuje-li usnesení jednak rozhodnutí ve věci nesporného soudnictví, jednak rozhodnutí v exekuční věci, rozhoduje pro otázku včasnosti opravného prostředku proti němu delší rekursní lhůta patnáctidenní.

(Rozh. ze dne 16. října 1936, R I 1148/36.)

P r v ý s o u d povolil vymáhající straně k vydobytí výživného podle usnesení ze dne 19. června 1928 exekuci. Povinný tvrdě, že usnesení ze dne 19. června 1928 jest zmatečné, poněvadž vymáhající věřitel v onom řízení nebyl zastoupen kolisním opatrovníkem, domáhá se jeho zrušení rekurem a z téhož důvodu odporuje i povolení exekuce. **R e k u r s n í s o u d** odmítl oba rekursy pro opožděnost. **D ů v o d y:** Usnesení, jež tu jest exekučním titulem, bylo doručeno dle zpátečního lístku povinnému dne 25. června 1928. Rekursní lhůta činila dle § 11 nesp. pat. 14 dnů, takže rekurs podaný dne 23. dubna 1936 zřejmě jest opožděn a jest jej odmítnouti. Stěžovatel tvrdí, že naříkané usnesení bylo zmatečné a že proto lze si do něho stěžovati podle § 36, odst. 2 b) zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. Tento právní názor jest však nesprávný. Bylo by bývalo sice pro rozpor zájmů mezi povinným a jeho manželkou vhodné, by pro nezl. Miroslava Sch-a (vymáhajícího věřitele) byl ustanoven kolisní opatrovník, avšak není tu předpisu, který by opominutí takového ustanovení kolisního opatrovníka postavil pod sankci zmatečnosti. Proto nebylo naříkané usnesení zmatečné ze začátku, třebaže řízení bylo vadné, a není tu možnosti ani z důvodu zmatečnosti (tu uvádí se § 41, odst. 2 f) zák. čís. 100/31 Sb. z. a n., který v dřívějších zákonech neměl stejného nebo podobného ustanovení) naříkané usnesení zrušiti, takže jest a zůstává formálně a materiálně pravoplatným. Usnesení exekuci povolující bylo rekurentovi doručeno k vlastním rukám dne 10. prosince 1935; ježto rekursní lhůta podle § 65 ex. ř. činí 8 dnů, je rekurs podaný dne 23. dubna 1936 opožděn a jest jej odmítnouti, nehledíc k tomu, je-li ve věci oprávněn čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu proti odmítacímu usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

V napadeném usnesení jsou obsažena zároveň dvě rozhodnutí, totiž jednak odmítnutí rekursu v příčině určení výživného, tedy usnesení vydané v soudním řízení nesporném, kde podle § 36, odst. 1 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. činí lhůta k podání rekursu 15 dnů, a jednak odmítnutí rekursu co do povolení exekuce pro výživné, tedy usnesení vydané v exekučním řízení, kde jest podle § 65, odst. 2 ex. ř. rekursní lhůta 8 dnů. Jest proto především z úřadu zkoumati, zda rekurs podaný proti odmítacímu usnesení, jež obsahuje dvě rozhodnutí, v příčině nichž

jsou zákonem stanoveny různé rekursní lhůty, lze uznati za včasné podaný též v příčině exekuční věci, byl-li dán na poštu teprve čtrnáctý den od doručení napadeného usnesení. V této otázce jest nejvyšší soud názoru, že, bylo-li rozhodnuto jediným usnesením i o rekursu v nesporné právní věci i o rekursu v exekuční věci, platí delší rekursní lhůta co do obou rozhodnutí, neboť v takovém případě má strana právo brániti se proti jednotnému usnesení jednotným opravným prostředkem, pro který jí nutně přichází k dobru delší rekursní lhůta zákonem stanovená. Pro tento názor svědčí, že v případě, kdyby bylo trváno na tom, že proti jednotnému usnesení jest několik lhůt k podání opravného prostředku, musilo by býti přípustné podati i několik opravných spisů; to však by se přičilo účelu sledovanému předpisem § 520 c. ř. s., — který platí podle § 48 zák. čís. 100/31 Sb. z. a n. i v řízení nesporném a podle § 78 ex. ř. též v řízení exekučním —, že jest podati proti usnesení jeden rekursní spis. Ježto v souzené věci činí delší rekursní lhůta 15 dnů, jest recurs, podaný čtrnáctého dne na poštu, podán včas i co do té části napadeného usnesení, která se týká odmítnutí rekursu v příčině povolení exekuce, a nelze jej po této stránce odmítnouti pro opožděnost. Stěžovatel vytýká odmítacímu usnesení rekursního soudu nezákonnost a zmatečnost a vyvozuje tyto výtky z toho, že nezletilý Miroslav Sch. nebyl v řízení o určení výživného řádně zastoupen, ježto mu nebyl ustanoven kolisní opatrovník. Stěžovatelův recurs není však opodstatněn. Netřeba se zabývati otázkou, jaký právní význam by měla stěžovatelem zdůrazňovaná okolnost, že nezletilý Miroslav Sch. nebyl zastoupen kolisním opatrovníkem podle § 271 obč. zák., neboť usnesení opatrovnického soudu, vydané v nesporném řízení o výměře výživného, se stalo pravoplatným a nezletilý Miroslav Sch. nabyt z tohoto pravoplatného exekučního titulu práva na plnění výživného proti stěžovateli. Není tedy splněna podmínka § 36, odst. 2 písm. b) zákona čís. 100/31 Sb. z. a n., podle něhož lze sice i po uplynutí řádné rekursní lhůty recurs podati, ale jen, pokud z rozhodnutí nenabyla třetí osoba práv. Jak bylo vyloženo v rozh. čís. 12629 Sb. n. s., náležejí mezi třetí osoby ve smyslu § 36, odst. 2 zákona čís. 100/31 Sb. z. a n. též účastníci řízení, nabyli-li z rozhodnutí práv. Toto stanovisko zastával nejvyšší soud i při výkladu slov »někoho jiného« v 2. odst. § 11 nesporného patentu čís. 208/54 ř. z., za jehož platnosti bylo dotčené usnesení opatrovnického soudu vydáno (srov. rozh. čís. 1431, 956, 328 Sb. n. s.). Z téhož důvodu nelze tu použití ani § 32 zákona čís. 100/31, jehož se stěžovatel dovolává, ježto i tento předpis předpokládá, že z rozhodnutí nenabyla práv osoby třetí. Právem tedy rekursní soud odmítl oba rekursy stěžovatelovy podané teprve dne 23. dubna 1936, z nichž jeden čelil proti usnesení ze dne 19. června 1928, jímž bylo k návrhu Hermíny Sch. uloženo stěžovateli, aby přispíval na výživu nezletilého Miroslava Sch. částkou 100 Kč měsíčně, a jež bylo mu doručeno dne 25. června 1928, a druhý čelil proti usnesení téhož soudu ze dne 25. listopadu 1935, jímž byla povolena exekuce pro výživné, stěžovateli uložené, a jež mu bylo doručeno dne 10. prosince 1935, byť i tak učinil rekursní soud z jiných důvodů.